

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: V. T. U., narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2024, č. j.: OAM-2161-41/ZR-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2024, č. j.: OAM-2161-41/ZR-2021, jímž jí bylo podle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zrušeno povolení k trvalému pobytu. Zároveň byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a byl jí udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, proč žalovaný postupoval podle ust. § 87l odst. 1 písm. e) z.p.c. Není totiž rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a z.p.c. Její trestná činnost daňového charakteru představuje ojedinělé vybočení z jinak řádného života, byť ji měla páchat po delší dobu. Samotné odsouzení pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nepostačuje jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť vzniká rozpor s čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Žalobkyně poukázala na nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, který nesplňuje podmínku nezbytnosti podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí zasáhne do vztahů s dcerami X. a X. a s jejich potomky, dále jsou na žalobkyni závislí výživou její synové X. a X. Žalovaný nezohlednil ani skutečnost, že k trestné činnosti došlo před více jak deseti lety, ačkoli se jedná o okolnost významnou pro posouzení, zda žalobkyně nadále představuje aktuální a skutečné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas a označil ji za zcela absurdní a účelovou. Žalobkyně je téměř čtyři roky na útěku před výkonem trestu odnětí svobody, vyhýbá se i zaplacení peněžitého trestu a téměř s jistotou lze konstatovat, že se nenachází na území České republiky. Je držitelkou trvalého pobytu s kategorií rodinný příslušník občana České republiky s účelem pobytu sloučení s občanem České republiky. Žalobkyně zcela bagatelizovala svou trestnou činnost, její jednání není jednorázovým vybočením z jinak řádného života. V souvislosti s čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES žalovaný posoudil všechny aspekty spáchané trestné činnosti, délku páčání, počet jednotlivých skutků, celkovou způsobenou škodu a vyhýbání se výkonu trestu odnětí svobody a peněžitého trestu. Oba synové žalobkyně nejsou na území České republiky, žalobkyně se o ně tudíž nestará a navíc po ní i jejím manželovi zůstaly nesplacené peněžité tresty. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že oznámením ze dne 15. 7. 2021, č. j.: OAM-2161-1/ZR-2021, zahájil žalovaný správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle ust. § 87l odst. 1 písm. e) z.p.c.
6. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018, č. j. 56 T 6/2017-14166, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. 2 To 120/2019, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchaní zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za který jí byly uloženy trest odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením do věznice s ostrahou a peněžitý trest ve výměře 1 920 000 Kč. Žalobkyně v době od března 2011 do ledna 2013 se třemi dalšími osobami v 93 případech uskutečnila dovozy, zajistila proclení a uvolnění do volného oběhu kontejnerů se zbožím, přičemž za předmětná zdaňovací období řádně nepřiznala daň z přidané hodnoty ve výši přesahující 15 708 046 Kč.

7. Zmocněný zástupce žalobkyně dne 28. 11. 2023 zaslal písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž poukázal na ojedinělost vybočení z jinak řádného života ze strany žalobkyně. Zdůraznil, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občanů České republiky, a proto samotné odsouzení pro úmyslný trestný čin nepostačuje jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Podobně jako v žalobě upozornil na nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života dcer, jejich potomků a synů žalobkyně.
8. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 3. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Podle ust. § 871 odst. 1 písm. e) z.p.c. *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
12. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí z tohoto hlediska působí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 48/2001-47). Dále zakládají nepřezkoumatelnost nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.
13. Žalobkyně argumentovala, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a z.p.c., s čímž spojovala nicotnost napadeného rozhodnutí. Z Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ovšem soud zjistil, že žalobkyně má na území od 27. 10. 2005 trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, přičemž jako účel podání žádosti o povolení trvalého pobytu uvedla sloučení s občanem České republiky (měla postavení ostatního rodinného příslušníka). Ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 28. 11. 2023, tzn. v podání předcházejícím žalobu jen o necelé

čtyři měsíce, žalobkyně výslovně uvedla: „Účastnice řízení zdůrazňuje, že je rodinným příslušníkem občanů CZE...“ Shodně s žalobou zároveň žalobkyně zmiňovala své dcery a jejich děti, jakož i své syny, a konstatovala, že jsou občany České republiky. Tvrzení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti a nicotnosti napadeného rozhodnutí kvůli aplikaci ust. § 87l odst. 1 písm. e) z.p.c. zařazeného do hlavy IVa z.p.c. nazvané „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ je proto nedůvodné.

14. Ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES vyplývá, že „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá kromě samotného narušení společenského pořádku, jež představují všechna porušení práva včetně trestního odsouzení, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (vizte např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (vizte rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (vizte rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23).
15. V projednávané věci žalovaný nepochybil a aplikoval ust. § 87l odst. 1 písm. e) z.p.c. konformně s čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. Žalovaný dostatečně individualizoval ohrožení veřejného pořádku žalobkyní, když vzal do úvahy uložené tresty, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody, počet útoků a chování žalobkyně v době po odsouzení. Konkrétně uvedl, že se žalobkyně trestné činnosti dopouštěla po dobu téměř dvou let, bylo jí prokázáno 93 útoků a způsobila škodu přesahující 15 708 046 Kč. Ode dne 7. 10. 2020 probíhá pátrání po její osobě, vyhýbá se výkonu trestu odnětí svobody a z uloženého peněžitého trestu dosud uhradila pouze 400 000 Kč. Zrušení trvalého pobytu žalobkyně nebylo odůvodněno generální prevencí, nýbrž po dostatečném zvážení všech relevantních skutečností vyplývajících z čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. Z osobního jednání žalobkyně nadále plyne skutečná a závažná hrozba pro veřejný pořádek, na čemž nic nemění fakt spáchání trestné činnosti před více než deseti lety.
16. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, také v tomto případě lze napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. Z jeho odůvodnění lze zjistit důvody, proč žalovaný nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí neshledal a k jakým skutečnostem při tom přihlédl. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31). Páchaná trestná činnost, její

závažnost, dlouhodobost a rozsah nesvědčí o úspěšné integraci žalobkyně do společnosti, a tudíž se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jeví důvodným.

17. Žalobkyně nesdělila žádné významné skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahu o nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Se svým manželem, který se rovněž vyhýbá výkonu trestu odnětí svobody, má čtyři zletilé potomky, když oba synové studují v zahraničí. Není závislá na péči svých potomků a nijak nedoložila, proč by její zletilé děti měly být závislé na její péči. V souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody by svým potomkům nemohla zajistit žádnou péči, nadto obě dcery žalobkyně byly ve shodné trestní věci rovněž odsouzeny. Jak žalovaný správně uvedl na s. 5 napadeného rozhodnutí, samotná existence dospělých dětí žijících v České republice nenavozuje fakt možné nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

